

Δέστε την ιστορία
του Λάκη Σπαταλάκη
που νόμιζε πως το νερό
ήταν για ...παιχνιδάκι!!!

Όμως η ίδια η ζωή
πολλές φορές διδάσκει
κι έδωσε ένα μάθημα
στο φίλο μας το Λάκη ...

Το παραμύθι μαθητών της Ε1 τάξης κατά τη σχολική χρονιά 2012-2013 του
ΙΣΤ' Δημοτικού Σχολείου Λεμεσού – Ζακακίου
πήρε το πρώτο βραβείο στο Διαγωνισμό
«Δημιουργώ με το Νερό»,
κερδίζοντας τις εντυπώσεις κυρίως από τον τρόπο έκφρασης.

Η επιλογή του ποιητικού λόγου σε στίχο με ομοιοκαταληξία, είναι ένας
διασκεδαστικός τρόπος που κερδίζει τον αναγνώστη και ιδιαίτερα το
ενδιαφέρον στην ανάγνωση του παραμυθιού από τα παιδιά. Ο ευχάριστος,
διασκεδαστικός και μερικές φορές κωμικός τρόπος που χρησιμοποιείται στην
έκφραση μέσα από τις στροφές του παραμυθιού, αποτελούν θετικά στοιχεία
που κρατούν αμείωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη.

Ο Διαγωνισμός προκηρύχτηκε το 2013,
από το Μουσείο Νερού του Συμβουλίου Υδατοπρομήθειας Λεμεσού,
σε συνεργασία με το
Τμήμα Αναπτύξεως Υδάτων
του Υπουργείου Γεωργίας Φυσικών Πόρων και Περιβάλλοντος.

Στόχος του διαγωνισμού είναι η ευαισθητοποίηση των μαθητών
των Δημοτικών Σχολείων της Επαρχίας Λεμεσού,
ώστε να ασχοληθούν με το σημαντικό θέμα που απασχολεί όλο τον πλανήτη,
το νερό.

Για τη συγγραφή και εικονογράφηση
του παραμυθιού συνεργάστηκαν οι μαθήτριες
της Ε'1 :

- Χρύσα Κανάρη
- Χριστίνα Σκεμπτεζή
- Κωνσταντίνα Κυριάκου
- Μάαπ Ατνάν
- Γεωργία Αγαθαγγέλου
- Ελένη Νικολάου
- Κατερίνα Χαραλάμπους

Υπεύθυνοι εκπαιδευτικοί:

Σωκράτης Πουλλής (συγγραφή)

Μαρία Γιαλλουρίδου (εικονογράφηση)

Δέσποινα Κορνηλίου (δακτυλογράφηση)

ΙΣΤ' Δημοτικό Σχολείο Λεμεσού - Ζακακίου
Σχολική Χρονιά 2012-2013

Σε μία χώρα μακρινή
ζούσε ένα άταχτο παιδί.
Τον έλεγαν Λάκη Σπαταλάκη
κι είχε το νερό για ... παιχνιδάκι!

Βόλτες έκανε καθημερινά
με λάστιχο στο χέρι
κι «έλουζε» τη γειτονιά
πρωί ως μεσημέρι.

Στο μπάνιο όταν έμπαινε
έκανε ένα ... μήνα,
αφού πρώτα το γέμιζε
να μοιάζει με πισίνα!

Τα δόντια του τα έπλενε
με βρύση που να τρέχει,
του άρεσε ήχο νερού
για συντροφιά να έχει!

Το καζανάκι τράβαγε
απλά να κάνει πλάκα
κι έτρεχε να μην πιαστεί
σαν ποντικός στη φάκα!

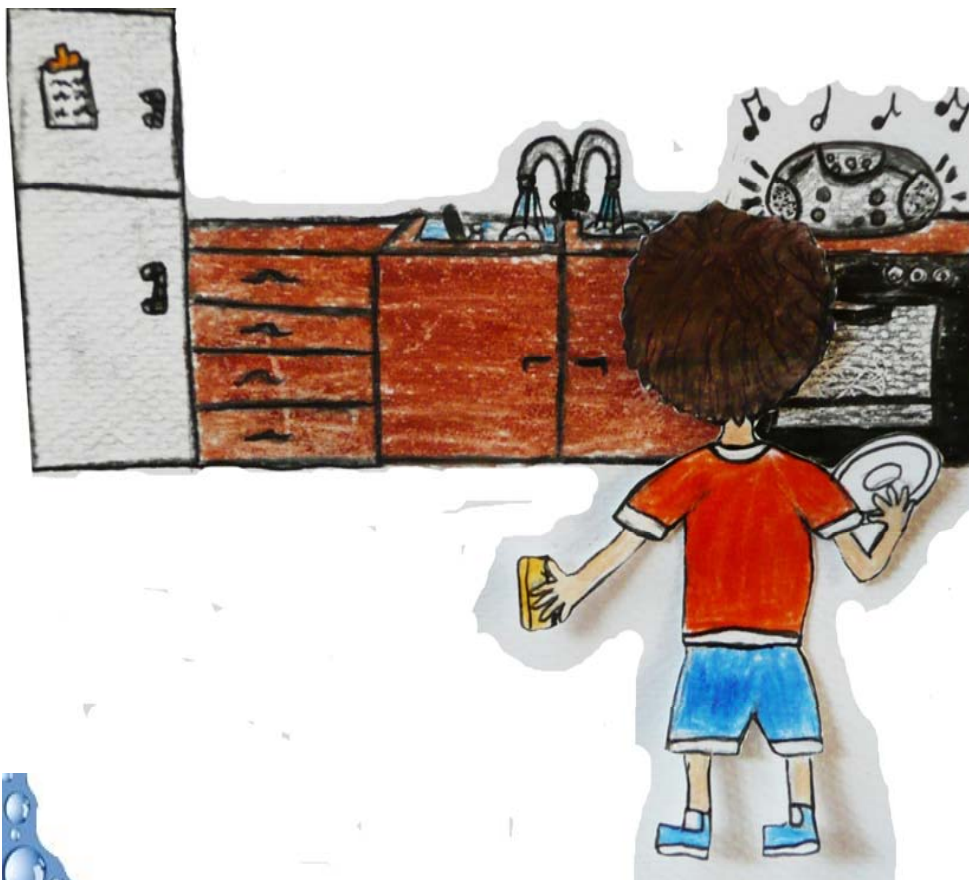
ΤΕΛΟΣ

«Ο Λάκης που γνωρίζετε
τώρα μπήκε στ' αρχείο»
τους είπε κι έφυγε γοργά
για το ληξιαρχείο!

Πλέον δεν τον φωνάζουνε,
το Λάκη, Σπαταλάκη.
Τον μετονόμασαν ορθά,
σε ... Εξοικονομάκη!!!

**Αν έπλενε το πιάτο του
θα έκλεινε τη βρύση
σαν άκουγε ολόκληρο
ένα CD της Βίση!**

**Οι γείτονες δεν πίστευαν
πόσο πολύ είχε αλλάξει,
πως τον παλιό του εαυτό
μπόρεσε να «πετάξει».**

**Δε σε αναγνωρίζουμε.
Μπράβο, λεβέντη Λάκη!
Έβαλες, όπως έλεγαν,
και το νερό στ' αυλάκι!**

Φάνηκε πόσο άλλαξε
απ' το μαύρο του το χάλι,
όταν είδε με λάστιχο
τον κύριο Μιχάλη!

Τη λιμουζίνα έπλενε
και θύμωσε μαζί του.
Ο Λάκης πια δεν έβαζε
νερό μες στο κρασί του!

Και οι γονείς του έλαμπαν
σαν πήραν το μαντάτο,
πως πήγε ο λογαριασμός
απ' τα βουνά ... στον πάτο!!!

Όσο για το ποδήλατο,
για να το καθαρίσει,
έπρεπε δυο τετράγωνα
πρώτα να πλημμυρίσει!

Κι αν η μαμά τον έβαζε
τον κήπο να ποτίσει,
Κούρρη τον μεταμόρφωνε,
μέσα να πλατσουρίσει!

Έκανε κατανάλωση
ίση με ένα φράγμα,
το «Σπαταλάκης» ήτανε
και όνομα και πράγμα!

Και ποιος αλήθεια να σκεφτεί
τους δυστυχείς γονείς του,
που είχαν σχεδόν απελπιστεί
τι να 'καναν μαζί του.

Από τη μια δεν έφτανε
η τρομερή σπατάλη,
ερχόταν κι ο λογαριασμός
και προκαλούσε ζάλη!

Και στο φλυντζάνι που 'πλύνε
ο φίλος μας ο Λάκης,
όχι CD δεν άκουσε,
ούτε καν ρεφρενάκι!

Το καζανάκι έπαψε
για πλάκα να τραβάει,
αστείο πια δεν το 'βρισκε
νερό να σπαταλάει!

Με ένα ρούχο που 'βρεξε
για λίγο εις τη βρύση,
μπορούσε το ποδήλατο
καλά να καθαρίσει!

Λάστιχο πια δεν ήθελε
να χρησιμοποιήσει,
μ' ένα κουβά κατάφερνε
τον κήπο να ποτίσει!

Κλείσε, επιτέλους, το νερό!

Πόσες φορές να πούμε;

Έτσι όπως το σπαταλάς

δε θα 'χουμε να πιούμε!

Όμως οι δικές τους οι φωνές

στ' αυτιά του ήταν... νότες.

«Μα ... τι πολύτιμο αγαθό;

Έχει να πιουν κι οι ... κόττες!»

Του το 'λεγαν κι οι γείτονες,
δάσκαλοι στο σχολείο,
μα έκαναν τρύπα στο ... νερό,
τα 'παιρνε για αστείο!

«Ευχαριστώ, τους έλεγε,
τα λόγια τα καλά σας,
γι' αυτό εγώ θα σπαταλώ
νερό εις τ' όνομά σας!»

Τους τα 'λεγε και έσκαγε
αμέσως εις τα γέλια,
ούτε θυμός τον έπιανε,
ούτε και λόγια μέλια!

Έπλυνε και τα δόντια του
χωρίς βρύση να τρέχει.
Το μάθημα έμαθε... νερό:
ΠΡΟΣΕΧΕΙ για να έχει!

Εκείνη τόσο έκπληκτη
έκανε το σταυρό της.

Σίγουρα, αυτό που άκουσε,
το είχε πει ο γιος της;;;

Ευθύς αυτός πετάκτηκε
όπως του ύψους άλτης,
μη ζωντανέψει και τον βρει
ο απαίσιος εφιάλτης.

Βιάστηκε γιατί ήθελε
κάποιες δουλειές να κάνει
και δεν είχε ούτε λεπτό
απ' το χρόνο του να χάνει.

Στο μπάνιο μπήκε για ένα ντους
κι όχι για μία ώρα.

Δεν μπέρδευε το μπάνιο του
με ... υδροπάρκο τώρα!

Να του 'ταζες δώρα, γλυκά
ή να τον τιμωρήσεις;
«Φοβάται ο βρεγμένος το νερό;»
λέει και μία ρήση.

Κι αν ρώταγες ποια ήτανε
αγαπημένη μέρα,
Θα 'λεγε του Κατακλυσμού,
σίγουρα, τη Δευτέρα!

Το προσπαθήσανε πολλοί
μα δεν τον είχαν πείσει,
ο Λάκης έκανε ... «νερά»
με ανοιχτή τη βρύση!

Μια μέρα νεροσκανδαλιάς,
μετά από το δείπνο,
ο Λάκης ξάπλωσε νωρίς
στο στρώμα του για ύπνο.

Τόση ήταν η ... κούραση
απ' τη δική του δράση
που αποκοιμήθηκε μεμιάς
προτού λεπτό περάσει.

Τα λόγια της ήταν γι' αυτόν
μες στην καρδιά μαχαίρι,
για να συμβούν όλα αυτά
κι εκείνος είχε χέρι.

Οι τύψεις πια δεν κρύβονταν,
τον είχαν πλημμυρίσει,
μακάρι ο χρόνος ν' άκουγε
πίσω να 'χε γυρίσει!

Απ' το κακό του έσκαγε,
κόντευε ν' αρρωστήσει,
απ' όλους πόσο θα 'θελε
συγγνώμη να ζητήσει!

Μα... ντρεπότανε τους γείτονες
μπροστά του ν' αντικρύσει,
κανείς πλέον δε θα 'θελε
ούτε να του μιλήσει!

Δεν του 'φτανε που ήθελε
ν' αρχίσει πια να κλαίει,
άκουσε μια γειτόνισσα
στον άντρα της να λέει:

Ποτέ μου δε θα πίστευα
έτσι κακό να ζούσα,
αλήθεια πώς να νιώθουνε
όσοι το σπαταλούσαν;

Να πούμε όλοι, έκαναν
και το νερό νεράκι,
όπως το γειτονόπουλο,
το Λάκη Σπαταλάκη!

Την άλλη μέρα το πρωί,
μόλις άνοιξε μάτι,
με κέφι και ενέργεια
άφησε το κρεβάτι.

Στην τουαλέτα κίνησε
τη βρύση να ανοίξει
και μπόλικο, ζεστό νερό
επάνω του να ρίξει.

Πώς όμως θα κατάφερνε
το πρόσωπο να νίψει,
αφού νερό δεν έτρεχε,
σαν όλο να 'χε λείψει.

«Κάποια σωλήνα, σκέφτηκε,
πρέπει να έχει σπάσει»
και στην κουζίνα έτρεξε
χωρίς χρόνο να χάσει!

Πήρε την οδοντόβουρτσα
άπλωσε και την κρέμα,
όμως αυτό που έβλεπε
σίγουρα ήταν ψέμα!

Ούτε η βρύση τους αυτή
δεν έβγαζε σταγόνα
κι ακίνητος την κοίταζε
σαν πέτρινη κολώνα!

«Μαμά, μπαμπά», τους φώναξε
χωρίς χρόνο να χάσει.

«Φωνάξτε τον υδραυλικό
κάτι θα έχει σπάσει!»

ΜΑΜΑ!

ΜΠΑΜΠΑ!

Ένα δοχείο άρπαξε
τα ... δάκρυα να πιάσει,
ούτε σταγόνα από υγρό
δεν ήθελε να χάσει!!!

Έφτασαν τότε κι γονείς
που 'χαν ανησυχήσει.
Φώναξε και φοβήθηκαν
μήπως έχει κτυπήσει!

Μαμά, μην πλύνεις σήμερα
το τζιν μου το μοδάτο!
Να μη βάλεις πλυντήριο
αν δεν είναι γεμάτο!!!

Άρχισε τότε τις φωνές.
έτρεχε και το μάτι,
κι απ' τη μεγάλη ταραχή...
έπεσε απ' το κρεβάτι!!!

Ξύπνησε και κατάλαβε
αυτό που είχε πάθει,
ένα κακό ΟΝΕΙΡΟ
τον έκανε να μάθει!

Είδαν το Λάκη κι έμειναν
με ανοικτό το στόμα,
η κρέμα είχε απλωθεί
σε όλο του το σώμα!

Πώς σκέφτηκες τα δόντια σου
να πλύνεις τέτοια μέρα;
Ξέχασες πως έχει νερό
μ ο ν ά χ α τη Δευτέρα;

Κάτι δε θ' άκουσε καλά,
στ' αυτιά θα μπήκε άμμος!
«Από Δευτέρας» το νερό
όχι ο Πάνος Κιάμος!

Αν παίξουμε κι ιδρώσουμε,
μετά πώς θα λουστούμε,
αφού νερό στο μπάνιο μας
δεν πρόκειται να δούμε;

Τα ρούχα πρέπει να φορώ
για μία εβδομάδα,
αν λερωθώ η μητέρα μου,
πώς θα βάλει μπουγάδα;

Μ' αυτά τα λόγια οι φίλοι του
τον είχαν απελπίσει,
ήξερε, είχαν δίκαιο
που δεν τους είχε πείσει!

Ήθελε για να ξεχαστεί
την μπάλα να κλωσήσει
και σκέφτηκε τους φίλους του
να τους τηλεφωνήσει!

Αυτά θα 'χουμε Λάκη μου
με τέτοια ανομβρία,
έχει βροχή στον τόπο μας
χρόνια να πέσει τ ρ ί α !

Τους άκουγε και σκέφτηκε
πως θα λιποθυμήσει.
Πού θα 'βρισκε όμως νερό
κάποιος να τον «ξυπνήσει»;

Έτσι την πόρτα άνοιξε
να πάει λίγο ως πέρα,
μ' όλα αυτά που άκουγε
ήθελε λίγο αέρα!

Σαν βγήκε όμως στην αυλή
τον κήπο να μυρίσει,
δεν πίστευε στα μάτια του
αυτό που 'χε αντικρύσει!

Δεν ήθελε άλλα να δει,
τα μάτια είχε κλείσει,
μα η δυσωδία που 'βγαине
δεν τον είχε αφήσει!

Πολύς ο κόσμος, το νερό
το 'θελε για να ζήσει,
καθόλου δεν περίσσευε
και για να καθαρίσει!

Άνθρωποι μελαγχολικοί,
σκυφτοί κι απελπισμένοι.
Δευτέρα να 'ρθει το νερό
καθένας περιμένει.

Και τα γατάκια που 'βρισκε
πώς να του νιαουρίσουν
αφού απ' την έλλειψη νερού
κινδύνευαν να σβήσουν;

Η ομορφιά της γειτονιάς
ένα μικρό ρυάκι,
σαν να 'χε μεταμορφωθεί
σε έρημο αυλάκι!

Τα άνθη τα υπέροχα
που τα 'κανε τραγούδι,
είχανε όλα ξεραθεί,
δεν έμεινε λουλούδι!

Ποιος θα τολμούσε να σκεφτεί
με τέτοια νεροκρίση,
νερό ν' ανοίξει στην αυλή
τον κήπο να ποτίσει;

Τα έβλεπε και ήθελε
τα κλάματα να βάλει,
όμως ... κι η νέα η πληγή
θα ήτανε μεγάλη!

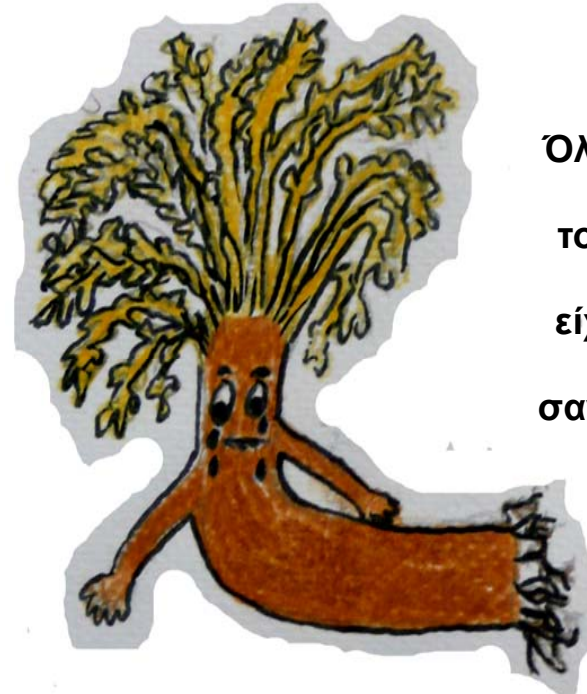
Το μπλε του το ποδήλατο
απ' το πολύ το χώμα,
άπλυτο όπως ήτανε
είχε αλλάξει χρώμα!

Δεν ήταν μόνο το ποδήλατο
που τύλιξε η σκόνη,
σε όλα τ' αυτοκίνητα
δεν έβλεπες ... τιμόνι!

Ο Λάκης μας δεν ήθελε
τέτοια πληγή να ξύσει
και αποφάσισε να βγει,
λίγο να περπατήσει.

Σίγουρα θα μετάνιωσε
γι' αυτή του την ιδέα,
γιατί όλα αυτά που θα 'βλεπε
δε θα 'τανε ωραία.

Όλα τα δέντρα, τα φυτά,
το πράσινο στη φύση,
είχαν τα πάντα ξεραθεί
σαν να 'χαν... γονατίσει.

Η σκυλίτσα του κυρ. Θόδωρου,
η όμορφη, η Σίσσυ,
από τη δίψα ούτε καν
μπορούσε να γαβγίσει!

